JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
PHILIPPE LÉGER
28 päivänä maaliskuuta 2000 [1]

1. Nyt käsiteltävä valitus kuuluu niihin riita-asioihin, jotka ovat syntyneet yhteisön henkilöstön piirissä asiassa Alexopoulou vastaan komissio 5.10.1995 annetun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion perusteella. [2]

Komission virkamies Gevaert (jäljempänä valittaja) pyytää yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan 19.8.1998 annetun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määräyksen, [3] koska siinä on jätetty tutkittavaksi ottamatta kanne, jonka valittaja oli nostanut komission päätöksestä, jolla hänen palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskeva vaatimuksensa oli hylätty.

I Asiaa koskevat oikeussäännöt ja tosiseikat

2. Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 31 artiklassa säädetään virkamiesten palkkaluokan määrittelystä palvelukseenoton yhteydessä.

Kyseisen säännöksen 1 kohdan mukaan toimielinten valitsemat virkamiehet nimitetään heihin sovellettavan ura-alueen tai virkaryhmän peruspalkkaluokkaan. Sen 2 kohdassa annetaan nimittävälle viranomaiselle mahdollisuus poiketa tästä säännöksestä avoimeksi tulleiden virkojen tiettyjen osuuksien osalta.

3. Henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artikla koskevat henkilöstön käytettävissä olevia muutoksenhakukeinoja.

Henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdassa säädetään, että "jokainen, johon — — henkilöstösääntöjä sovelletaan, voi vaatia nimittävää viranomaista tekemään häntä koskevan päätöksen. — — "

Henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa säädetään, että "jokainen, johon — — henkilöstösääntöjä sovelletaan, voi valittaa nimittävälle viranomaiselle hänelle vastaisesta toimenpiteestä sekä siinä tapauksessa, että nimittävä viranomainen

1 — Alkuperäinen kieli: ranska.

2 — Asia T-17/95, Alexopoulou v. komissio, tuomio 5.10.1995 (Kok. H. 1995, s. I-A-227 ja II-683).

3 — Asia T-160/97, Gevaert v. komissio, määräys 19.8.1998 (Kok. H. 1998, s. I-A-465 ja II-1363, jäljempänä valituksenalainen määräys).

on tehnyt päätöksen, että siinä tapauksessa, että nimittävä viranomainen on jättänyt henkilöstösäännöissä edellytetyn toimenpiteen toteuttamatta. Valitus on tehtävä kolmen kuukauden kuluessa. — — "

Henkilöstösääntöjen 91 artiklan 2 kohdan mukaan "kanne otetaan [ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen] tutkittavaksi vain, jos nimittävälle viranomaiselle on tätä ennen tehty 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu valitus siinä säädetyssä määräajassa — — ".

4. Komissio teki 1.9.1983 päätöksen palkkaluokkaan nimittämiseen ja palkkatason määrittämiseen palvelukseen ottamisen yhteydessä sovellettavista perusteista [4] (jäljempänä 1.9.1983 tehty päätös). Kyseisen päätöksen 2 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään seuraavaa:

"Nimittävä viranomainen nimittää koeajalla olevan virkamiehen sen ura-alueen peruspalkkaluokkaan, johon hänet on otettu palvelukseen."

5. Vuonna 1995 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi tuli kanne, jonka nostanut komission virkamies oli nimitetty edellä mainitun päätöksen mukaisesti ura-alueensa peruspalkkaluokkaan. Alexopoulou, joka katsoi olevansa poikkeuksellisen pätevä, vaati tuomioistuinta kumoamaan komission päätöksen, jolla tämä oli kieltäytynyt nimittämästä häntä peruspalkkaluokkaa ylempään palkkaluokkaan.

Asiassa Alexopoulou vastaan komissio antamassaan tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistutti siitä, että henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohtaan perustuva palkkaluokan määrittelypäätös kuuluu vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan hallinnon "laajaan harkintavaltaan". [5] Se katsoi kuitenkin, että nimittävällä viranomaisella on velvollisuus erityisten seikkojen ilmetessä, kuten hakijan poikkeuksellisen pätevyyden vuoksi, konkreettisesti harkita, onko kyseistä säännöstä mahdollisesti sovellettava. [6]

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin täsmensi asiaa seuraavasti: "Tällainen velvollisuus sillä on erityisesti silloin, kun yksikön erityistarpeet vaativat erityisen pätevän viranhaltijan palvelukseen ottamista, jolloin tällainen tarve oikeuttaa 31 artiklan 2 kohdan säännösten soveltamiseen, tai silloin, kun palvelukseen otettu poikkeuksellisen pätevä henkilö vaatii näiden säännösten soveltamista". [7]

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi myös komission perustelun, jonka mukaan se oli hyväksyessään 1.9.1983

4 — Gevaertin asiassa T-160/97 oikeudenkäyntiväitteestä tekemien huomautusten liite 14.

5 — 19 kohta.
6 — 21 kohta.
7 — 21 kohta.

tehdyn päätöksen jättänyt käyttämättä sille henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohdassa annettua harkintavaltaa. Se katsoi, että kyseinen päätös oli ristiriidassa henkilöstösääntöjen kanssa siltä osin kuin siinä ei annettu nimittävälle viranomaiselle mahdollisuutta nimittää virkamies peruspalkkaluokkaa ylempään palkkaluokkaan. [8]

Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että päätöksessä, jolla Alexopoulou nimitettiin virkaan, oli oikeudellinen virhe. Komissio oli näet kieltäytynyt nimittämästä häntä ylempään palkkaluokkaan pelkästään sillä perusteella, että se ei ollut 1.9.1983 tehdyn päätöksen mukaan mahdollista, arvioimatta käytännössä Alexopouloun pätevyyttä henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

6. Noudattaakseen asiassa Alexopoulou vastaan komissio annettua tuomiota komissio muutti 1.9.1983 tekemäänsä päätöstä toisella päätöksellä, jonka se teki 7.2.1996 [9] (jäljempänä 7.2.1996 tehty päätös) ja joka julkaistiin hallinnollisissa tiedotuksissa 27.3.1996. Aikaisemman päätöksen 2 artikla kuuluu nyttemmin seuraavasti:

"Nimittävä viranomainen nimittää koeajalla olevan virkamiehen sen ura-alueen peruspalkkaluokkaan, johon hänet on otetty palvelukseen.

Poikkeuksena tästä periaatteesta nimittävä viranomainen voi päättää nimittää koeajalla olevan virkamiehen ura-alueen ylempään palkkaluokkaan, jos yksikön erityistarpeet vaativat erityisen pätevän henkilön palvelukseen ottamista tai jos palvelukseen otettu henkilö on poikkeuksellisen pätevä.

Tällä päätöksellä on oikeusvaikutuksia 5.10.1995 lähtien (ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion julistamispäivä)."

7. Useat komission virkamiehet pitivät asiassa Alexopoulou vastaan komissio annettua tuomiota merkittävänä oikeuskäytännön muutoksena. Tuomion julistamista seuranneiden kuukausien aikana noin 950 virkamiestä [10] esitti palkkaluokkansa uudelleenmäärittelyä koskeneen vaatimuksen henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohdan nojalla. Tämän jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostettiin yli 80 kannetta. [11]

Näitä kanteita käsitellessään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin erotteli lähinnä kaksi erilaista kanneryhmää: [12]

a) sellaisten virkamiesten nostamat kanteet, jotka olivat esittäneet palkkaluo-

8 — 24 kohta.

9 — Gevaertin asiassa T-160/97 esittämän kannekirjelmän liite 12.

10 — Tämä lukumäärä perustuu tietoihin, jotka komissio on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle asian C-155/98 P, Alexopoulou v. komissio, yhteydessä (tuomio 1.7.1999, Kok. 1999, s. I-4069 jas. I-4071): ks. alaviite 9 ratkaisuehdotuksessa, jonka olen esittänyt kyseisessä asiassa 25.3.1999.

11 — Ks. em. asiassa Alexopoulou v. komissio esittämäni ratkaisuehdotuksen 9 kohta.

12 — Ks. Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen vuosikertomus 1998, s. 111 ja 112.

kan uudelleenmäärittelyä koskeneen vaatimuksen *yli kolme kuukautta* palkkaluokan määrittämistä koskeneen lopullisen päätöksen tekemisen jälkeen (ensimmäinen ryhmä) ja

b) sellaisten virkamiesten nostamat kanteet, jotka olivat riitauttaneet palkkaluokan määrittämistä koskeneen päätöksen henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisen *kolmen kuukauden määräajan kuluessa* (toinen ryhmä).

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi ensimmäisen kanneryhmän osalta antamissaan lukuisissa määräyksissä,[13] että kantajat olivat menettäneet oikeutensa riitauttaa palkkaluokkansa määrittelyä koskeneen päätöksen. Se totesi, että nämä kantajat eivät olleet esittäneet näyttöä sellaisten olennaisten uusien seikkojen olemassaolosta, joiden vuoksi henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklan mukaiset valituksen tekemistä ja kanteen nostamista koskevat määräajat olisivat alkaneet kulua uudelleen.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi toiseen ryhmään kuuluvissa asioissa antamissaan ratkaisuissa[14] tietyt kanteet perusteettomina. Se totesi lähinnä, että kantajat eivät olleet esittäneet mitään sellaista näyttöä, jonka perusteella olisi voitu päätellä nimittävän viranomaisen tehneen ilmeisen virheen käyttäessään sille henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohdassa annettua harkintavaltaa, kun se oli hylännyt heidän palkkaluokkansa uudelleenmäärittelyä koskevat vaatimukset.

8. Gevaertin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostama kanne kuului ensimmäiseen asiaryhmään.

II Tosiseikat ja oikeudenkäyntimenettely

9. Valituksenalaisesta määräyksestä[15] ilmenee, että valittaja nimitettiin 18.1.1995 komissioon koeajalla olevaksi virkamieheksi palkkaluokkaan B 5. Hänet vakinaistettiin 1.6.1995.

10. Valittaja vaati 24.6.1996 eli hieman sen jälkeen, kun 7.2.1996 tehty päätös oli jul-

13 — Ks. erityisesti asia T-16/97, Chauvin v. komissio, määräys 11.7.1997 (Kok. H. 1997, s. I-A-237 ja II-681); asia T-237/97, Progoulis v. komissio, määräys 21.9.1998 (Kok. H. 1998, s. I-A-521 ja II-1569; Progoulisin tekemä valitus hylättiin asiassa C-431/98 P, Progoulis v. komissio, 18.11.1999 annetulla määräyksellä, Kok. 1999, s. I-8319); asia T-235/97, Campoli v. komissio, määräys 12.10.1998 (Kok. H. 1998, s. I-A-577 ja II-1731; Campolin tekemä valitus hylättiin asiassa C-7/99 P, Campoli v. komissio, 30.4.1999 annetulla määräyksellä, Kok. 1999, s. I-2679) ja asia T-224/97, Martínez del Peral Cagigal v. komissio, määräys 14.10.1998 (Kok. H. 1998, s. I-A-581 ja II-1741; Martínez del Peral Cagigalin tekemää valitusta on käsitelty ratkaisuehdotuksessa, jonka olen antanut tänään 28.3.2000 asiassa C-459/98 P, Martínez del Peral Cagigal v. komissio).

14 — Ks. erityisesti asia T-12/97, Barnett v. komissio, tuomio 5.11.1997 (Kok. H. 1997, s. I-A-313 ja II-863); asia T-195/96, Alexopoulou v. komissio, määräys 13.2.1998 (Kok. H. 1998, s. I-A-51 ja II-117; Alexopouloun tekemä valitus on hylätty em. asiassa Alexopoulou vastaan komissio 1.7.1999 annetulla tuomiolla).

15 — 1—12 kohta.

kaistu, henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan nojalla palkkaluokkansa uudelleenmäärittelyä.

11. Komissio hylkäsi tämän vaatimuksen 26.8.1996 sillä perusteella, että se oli esitetty yli kolme kuukautta valittajan palkkaluokkaa koskeneen alkuperäisen päätöksen tekemisen jälkeen.

12. Gevaert teki 25.11.1996 henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan nojalla valituksen, jonka komissio hylkäsi 3.2.1997 tekemällään päätöksellä.

13. Valittaja nosti kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa 23.5.1997. Hän vaati palkkaluokkansa uudelleenmäärittelyä koskeneen vaatimuksen hylkäämisestä 26.8.1996 tehdyn komission päätöksen kumoamista.

14. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kehotti 14.11.1997 nyt käsiteltävän asian asianosaisia sekä useiden muiden "palkkaluokan uudelleenmäärittelyä" koskeneiden asioiden asianosaisia osallistumaan epäviralliseen kokoukseen esittelevän tuomarin luona. Tämän kokouksen perusteella useimmat kantajista totesivat asian Gevaert vastaan komissio olevan "pilottitapaus".

15. Komissio esitti 26.2.1998 jätetyllä erillisellä asiakirjalla oikeudenkäyntiväitteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan nojalla.

Komissio vaati kanteen jättämistä tutkittavaksi ottamatta sillä perusteella, että valittaja oli laiminlyönyt tehdä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa säädetyn kolmen kuukauden kuluessa valituksen hänelle vastaisesta päätöksestä eli 18.1.1995 tehdystä nimittävän viranomaisen päätöksestä, jolla hänen palkkaluokastaan päätettiin lopullisesti. Se lisäsi, että asiassa Alexopoulou vastaan komissio annettu tuomio tai 7.2.1996 tehty päätös eivät kumpikaan olleet sellainen olennainen uusi seikka, jonka vuoksi valituksen tekemistä koskeva määräaika olisi alkanut uudelleen. [16]

III Valituksenalainen määräys

16. Valittaja korosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, ettei hän pyrkinyt palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskeneella vaatimuksellaan kyseenalaistamaan palkkaluokan määrittelystä alun perin tehtyä nimittävän viranomaisen päätöstä. Hän oli sen sijaan pyrkinyt siihen, että hänen pätevyytensä olisi tutkittu uudelleen, jotta hänen *tämänhetkistä palkkaluokkaansa* olisi voitu muuttaa. Hänen vaatimuksensa oli siis koskenut yksinomaan henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohdan mahdol-

16 — Valituksenalaisen määräyksen 18 ja 19 kohta.

lista soveltamista ja näin ollen hänen palkkaluokkansa uudelleenmäärittelyä 7.2.1996 tehdyn päätöksen perusteella.

Valittaja väitti, että näin ollen ei ollut tarpeen pohtia sitä, oliko olemassa sellaista uutta seikkaa, jonka vuoksi hänen palkkaluokkansa määrittämisestä alun perin tehtyä päätöstä koskevan valituksen määräaika olisi alkanut uudelleen. [17] Joka tapauksessa 7.2.1996 tehty päätös oli todellisuudessa ollut tällainen olennainen uusi seikka. [18]

Valittaja väitti lisäksi, että 7.2.1996 tehdyllä päätöksellä oli luotu uusi tilanne kaikille virkamiehille, jotka olivat tulleet palvelukseen 1.9.1983 ja 5.10.1995 välisenä aikana ja joiden palkkaluokka oli määritelty asiassa Alexopoulou vastaan komissio lainvastaisiksi todettujen perusteiden mukaisesti. Tästä syystä hänellä oli oikeus esittää henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan mukainen vaatimus saadakseen palkkaluokkansa muutetuksi 5.10.1995 lukien. [19]

Lisäksi valittaja katsoi, että komissio oli kieltäytyessään määrittelemästä hänen palkkaluokkaansa uudelleen laiminlyönyt huolenpitovelvoitteensa [20] ja loukannut henkilöstösääntöjen 5 artiklan 3 kohdassa vahvistettua yhdenvertaisen kohtelun periaatetta. [21]

17. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi asiaa valituksenalaisessa määräyksessä seuraavasti:

"32 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklassa vahvistetut valituksen tekemistä ja kanteen nostamista koskevat määräajat kuuluvat oikeusjärjestyksen perusteisiin, eivätkä asianosaiset ja tuomioistuin voi määrätä niistä. — —

33 On kiistatonta, että kantaja ei ole tehnyt henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa säädetyssä kolmen kuukauden määräajassa valitusta 18.1.1995 tehdystä nimittävän viranomaisen päätöksestä, jolla hänen palkkaluokkansa määritettiin palvelukseenoton yhteydessä. Kantajan palkkaluokan määrittelystä on siis tullut lopullinen silloin, kun kyseisestä päätöksestä tehtävän valituksen määräaika on päättynyt eli 31.8.1995, koska kantaja on ilmoittanut vastaanottaneensa nimittävän viranomaisen päätöksen 31.5.1995. — —

34 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että kuten yhteisöjen tuomioistuimet ovat jo

17 — Valituksenalaisen määräyksen 20 kohta.
18 — Valituksenalaisen määräyksen 31 kohta.
19 — Valituksenalaisen määräyksen 21 ja 22 kohta.
20 — Valituksenalaisen määräyksen 27—30 kohta.
21 — Valituksenalaisen määräyksen 23—26 kohta.

todenneet, virkamies ei voi kyseenalaistaa palvelukseen ottamisensa yhteydessä alun perin huomioon otettuja edellytyksiä sen jälkeen kun palvelukseen ottamisesta on tullut lopullinen. — —

35 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että kantajan 24.6.1996 esittämällä [palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskevalla] vaatimuksella pyritään nimenomaan kyseenalaistamaan erityisesti ne hänen palkkaluokkansa määrittämistä koskevat ehdot, joilla hänet on otettu palvelukseen. On korostettava tältä osin kyseisen vaatimuksen sanamuodosta ilmenevän, että kantaja katsoi, että hänellä oli riittävä kokemus ja pätevyys, jotta hän kykeni vaatimaan todellisen palkkaluokkansa uudelleenmäärittelyä. — — Henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohta koskee kuitenkin palvelukseenoton yhteydessä tehtävää palkkaluokan määrittelyä. Vaikka kantajan vaatimusta olisikin tulkittava hänen vaatimallaan tavalla eli siten, että sillä pyritään vain hänen tämänhetkisen palkkaluokkansa tarkistamiseen eikä palvelukseenoton yhteydessä tehdyn määrittelyn tarkistamiseen, kyseisellä henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohtaan perustuvalla vaatimuksella pyritään tästä syystä kuitenkin väistämättä kyseenalaistamaan ne ehdot, joilla hänet oli alun perin otettu palvelukseen.

36 Vaikka oletettaisiin, että 24.6.1996 esitettyä [palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskevaa] vaatimusta olisi tulkittava suppeasti, kuten kantaja ehdottaa — — eli siten, että sillä pyrittiin yksinomaan hänen pätevyytensä arviointiin, jotta henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohtaa voitaisiin mahdollisesti soveltaa, tällä vaatimuksella kyseenalaistetaan joka tapauksessa epäsuorasti 18.1.1995 tehty nimittävän viranomaisen päätös, josta on tullut lopullinen.

37 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä seuraa, että vaikka jokaisella virkamiehellä on henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan perusteella oikeus vaatia nimittävää viranomaista tekemään häntä koskeva päätös, tämä mahdollisuus ei kuitenkaan merkitse sitä, ettei virkamiehen tarvitsisi noudattaa 90 ja 91 artiklassa valituksen tekemiselle ja kanteen nostamiselle asetettuja määräaikoja siten, että hän voisi epäsuorasti vaatimuksen esittämällä kyseenalaistaa aikaisemman päätöksen, jota ei ollut riitautettu määräajassa. Ainoastaan olennainen uusi seikka voi olla hyväksyttävä peruste tällaisen päätöksen uudelleentutkimista koskevan vaatimuksen esittämiselle. — —

38 Tässä vaiheessa on siis tutkittava, onko kantaja osoittanut sellaisen olennaisen uuden seikan olemassaolon, jonka perusteella palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskeva vaatimus voitaisiin esittää valituksen tekemiselle varatun määräajan päättymisen jälkeen.

39 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että 7.2.1996 tehty päätös, jolla muutettiin 1.9.1983 teh-

tyä yleisesti sovellettavaa päätöstä, ei voi luonteeltaan eikä oikeudelliselta ulottuvuudeltaan olla tällainen uusi seikka. Kyseisellä päätöksellä ei pyritä kyseenalaistamaan ennen sen voimaantuloa lopullisiksi tulleita hallintopäätöksiä eikä sillä myöskään ole tällaisia vaikutuksia. — —

40 Tässä yhteydessä on todettava, että 7.2.1996 tehdyn päätöksen oikeusvaikutusten alkamispäivän vahvistaminen päivämääräksi 5.10.1995 (asiassa Alexopoulou vastaan komissio annetun tuomion julistamispäivä) merkitsee sitä, että sitä sovelletaan vain 5.10.1995 ja sen jälkeen palvelukseen otettuihin virkamiehiin. Kuten edellä on jo todettu (ks. 34 kohta), henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohta koskee palkkaluokan määrittelyä palvelukseenoton yhteydessä."

18. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti tutkittavaksi ottamatta myös huolenpitoperiaatteen loukkaamista [22] ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista [23] koskeneet kantajan väitteet.

19. Se jätti näin ollen kanteen tutkittavaksi ottamatta.

22 — Valituksenalaisen määräyksen 46—48 kohta.
23 — Valituksenalaisen määräyksen 41—45 kohta.

IV Muutoksenhaku

20. Gevaert vaatii nyt käsiteltävässä valituksessaan yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan valituksenalaisen määräyksen ja tekemään riidan pääasiakysymystä koskevan ratkaisun. Hän vaatii siis yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan 26.8.1996 tehdyn komission päätöksen, jolla hylättiin hänen palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskeva vaatimuksensa, ja valituksen vastapuolena olevan toimielimen velvoittamista korvaamaan molemmissa oikeusasteissa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

21. Komissio vaatii puolestaan yhteisöjen tuomioistuinta hylkäämään valituksen ja velvoittamaan valittajan korvaamaan tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

22. Valittaja vetoaa valituksensa tueksi kolmeen valitusperusteeseen:

— hänen palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskevan vaatimuksensa oikeudellisen luonnehdinnan virheellisyyteen

— 7.2.1996 tehdyn päätöksen oikeudellisen luonnehdinnan virheellisyyteen, yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen ja henkilöstösääntöjen 5 artiklan 3 kohdan rikkomiseen sekä

— valituksenalaisen määräyksen perustelujen puuttumiseen.

23. Käsittelen nämä kolme valitusperustetta edellä esittämässäni järjestyksessä.

Ensimmäinen valitusperuste, jonka mukaan valittajan palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskevan vaatimuksen oikeudellinen luonnehdinta on ollut virheellinen

24. Valittaja väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen virheen tosiseikkojen oikeudellisessa luonnehdinnassa todetessaan,[24] että hän pyrki 24.6.1996 esittämällään palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskevalla vaatimuksella kyseenalaistamaan ne ehdot, joilla hänet on otettu palvelukseen.

Hän muistuttaa, että hän ei pyrkinyt riidanalaisella vaatimuksella riitauttamaan alun perin tehtyä määrittelyä. Hän oli sitä vastoin pyrkinyt saamaan pätevyytensä tutkituksi, jotta hänen *tämänhetkistä palkkaluokkaansa* olisi muutettu 5.10.1995 lukien.

Tällä oikeudellisessa luonnehdinnassa tehdyllä virheellä oli välittömiä vaikutuksia, koska se johti siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pohti sellaisen olennaisen uuden seikan olemassaoloa, jonka vuoksi määräaika valituksen tekemiselle nimittävän viranomaisen alun perin tekemästä valittajan palkkaluokan määrittelyä koskeneesta päätöksestä olisi alkanut uudelleen. Tämän tutkimuksen sijasta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt pohtia sitä, olivatko olosuhteet muuttuneet merkittävästi kyseisen palkkaluokan määrittämistä koskeneen päätöksen tekemisen jälkeen. Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee näet valittajan mukaan,[25] että valittajalla olisi tällaisen olosuhteiden muutoksen vuoksi oikeus esittää henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohtaan perustuva vaatimus saadakseen hallinnollisen tilanteensa uudelleen tutkittavaksi.

25. On muistettava, että EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan mukaan muutoksenhaku voi koskea vain oikeudellisia kysymyksiä. Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdassa määrätään lisäksi, että valituskirjelmässä on mainittava oikeudelliset perusteet ja väitteet, joihin vedotaan. Vakiintuneessa oikeuskäytännössään yhteisöjen tuomioistuin on todennut seuraavaa:

"Näistä määräyksistä seuraa, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä

24 — Valituksenalaisen määräyksen 35 ja 36 kohta.

25 — Valittaja siteeraa julkisasiamies Reischlin asiassa 9/81, Williams v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 6.10.1982 (Kok. 1982, s. 3301) antamaa ratkaisuehdotusta; julkisasiamies Trabucchin yhdistetyissä asioissa 15/73—33/73, 52/73, 53/73, 57/73—109/73, 116/73, 117/73, 123/73, 132/73 ja 135/73—137/73, Kortner ym. v. neuvosto, komissio ja parlamentti, tuomio 21.2.1974 (Kok. 1974, s. 177) antamaa ratkaisuehdotusta sekä asiassa 28/72, Tontodonati v. komissio, 12.7.1973 annettua tuomiota (Kok. 1973, s. 779, 1—5 kohta); asiassa 127/84, Esly v. komissio, 15.5.1985 annettua tuomiota (Kok. 1985, s. 1437, 10—12 kohta) ja em. asiassa Williams v. tilintarkastustuomioistuin annettua tuomiota (12—15 kohta).

se, miltä kaikilta osin tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin *erityisesti* halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi." [26]

Yhteisöjen tuomioistuin on tästä syystä jättänyt vakiintuneesti tutkimatta valitukset, joissa "vain kerrataan tai toistetaan sanasta sanaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja perustelut, sellaisetkin, joiden pohjana olevien tosiseikkojen osalta tämä tuomioistuin on tosiseikastoa määrittäessään nimenomaisesti omaksunut eri näkemyksen". [27] Yhteisöjen tuomioistuin katsoo, että "tällaisella valituksella pyritään nimittäin tosiasiassa ainoastaan siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetty kanne tutkitaan uudelleen, mikä EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan mukaan ei kuulu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan". [28]

Tarkemmin sanoen yhteisöjen tuomioistuin katsoo tutkittavaksi ottamisen edellytysten selvästi puuttuvan valituksessa, jossa "valittaja — — rajoittuu *toistamaan vastaväitteensä komission ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämien väitteiden osalta*, joita tämä tuomioistuin ei ole katsonut merkityksellisiksi". [29]

26. Nyt käsiteltävässä asiassa valittaja nimenomaan rajoittuu toistamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vastauksena komission oikeudenkäyntiväitteeseen esittämänsä väitteet.

Valittaja oli kyseisestä oikeudenkäyntiväitteestä esittämissään huomautuksissa tiivistänyt komission väitteen seuraavalla tavalla:

"Komissio väittää, että valittaja pyrkii palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskevalla vaatimuksellaan ja sen jälkeen nostetulla kanteellaan kyseenalaistamaan alun perin tehdyn määrittelyn yli kolme kuukautta myöhemmin. Se päättelee siitä, että riitauttaminen on tehty liian myöhään, koska ei ole olemassa sellaista uutta seikkaa, jonka vuoksi henkilöstösääntöjen mukainen valituksen tekemistä koskeva ja jo päättynyt määräaika alkaisi kulua uudelleen." [30]

Valittaja oli vastannut tähän väitteeseen nojautumalla täysin samaan oikeus-

26 — Asia C-244/92 P, Kupka-Floridi v. talous- ja sosiaalikomitea, määräys 26.4.1993 (Kok. 1993, s. I-2041, 9 kohta, kursivointi tässä). Ks. myös asia C-26/94 P, × v. komissio, määräys 26.9.1994 (Kok. 1994, s. I-4379, 12 kohta); asia C-19/95 P, San Marco v. komissio, määräys 17.9.1996 (Kok. 1996, s. I-4435, 37 kohta); asia C-73/95 P, Viho v. komissio, tuomio 24.10.1996 (Kok. 1996, s. I-5457, 25 kohta); asia C-401/96 P, Somaco v. komissio, tuomio 7.5.1998 (Kok. 1998, s. I-2587, 49 kohta); asia C-8/95 P, New Holland Ford v. komissio, tuomio 28.5.1998 (Kok. 1998, s. I-3175, 23 kohta); asia C-185/95 P, Baustahlgewebe v. komissio, tuomio 17.12.1998 (Kok. 1998, s. I-8417, 113 kohta) ja asia C-171/99 P, Clauni ym. v. komissio, määräys 20.1.2000 (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa, 15 kohta).

27 — Em. asiassa Kupka-Floridi v. talous- ja sosiaalikomitea annetun määräyksen 10 kohta. Ks. lisäksi edellisessä alaviitteessä mainitut tuomiot ja määräykset sekä asia C-62/94 P, Turner v. komissio, määräys 17.10.1995 (Kok. 1995, s. I-3177, 17 kohta); asia C-87/95 P, CNPAAP v. neuvosto, määräys 24.4.1996 (Kok. 1996, s. I-2003, 30 kohta); asia C-148/96 P(R), Goldstein v. komissio, määräys 11.7.1996 (Kok. 1996, s. I-3883, 24 kohta); asia C-49/96 P, Progoulis v. komissio, määräys 12.12.1996 (Kok. 1996, s. I-6803, 25 kohta) ja asia C-341/98 P, Proderec v. komissio, määräys 27.1.2000 (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa, 31 kohta).

28 — Em. asiassa Proderec v. komissio annetun määräyksen 31 kohta.

29 — Asia C-31/95 P, Del Plato v. komissio, määräys 14.3.1996 (Kok. 1996, s. I-1443, 22 kohta).

30 — Gevaertin asiassa T-160/97 esitettyyn oikeudenkäyntiväitteeseen esittämien huomautusten 16 kohta.

käytäntöön kuin nyt käsiteltävän valitusperusteen yhteydessä seuraavalla tavalla:

"Palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskevalla vaatimuksella ei pyritä kyseenalaistamaan kantajan palkkaluokan määrittelystä alun perin tehtyä päätöstä. Sen ainoana tarkoituksena on pyytää, että hänen pätevyytensä tutkitaan, jotta hänen tämänhetkistä palkkaluokkaansa voitaisiin mahdollisesti muuttaa (ks. vastaavasti asia 9/81, Williams v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 6.10.1982, Kok. 1982, s. 3301, 13 kohta ja asia T-93/94, Becker v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 6.3.1996, Kok. H. 1996, s. II-301, 6 ja 10 kohta, jossa tutkittavaksi ottamista koskevaa kysymystä ei tuonut esiin vastaaja eikä edes ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viran puolesta).

Ei siis ole syytä pohtia sitä, onko olemassa sellaista uutta seikkaa, jonka vuoksi määräaika valituksen tekemiseksi alun perin tehdystä palkkaluokan määrittelyä koskevasta päätöksestä alkaisi uudelleen. On pohdittava yksinomaan sitä, voiko uusien määrittelyperusteiden voimaantulo olla kantajan etujen vastaista ja millainen hänen vaatimuksensa hylkäävä päätös on (ks. em. asiassa Williams annetun tuomion 13 kohta)." [31]

27. Koska ensimmäisessä valitusperusteessa yksinomaan toistetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitettyjä väitteitä, se on jätettävä tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

31 — Kyseisten huomautusten 17 kohta.

Toinen valitusperuste, jonka mukaan 7.2.1996 tehdyn päätöksen oikeudellinen luonnehdinta on ollut virheellinen, yhdenvertaisen kohtelun periaatetta on loukattu ja henkilöstösääntöjen 5 artiklan 3 kohtaa rikottu

28. Valittaja väittää toisessa valitusperusteessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen virheen tosiseikkojen oikeudellisessa luonnehdinnassa todetessaan, [32] että 7.2.1996 tehty päätös ei ollut sellainen olennainen uusi seikka, jonka vuoksi henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklassa säädetyt valituksen tekemistä ja kanteen nostamista koskevat määräajat olisivat alkaneet uudelleen. Valittaja katsoo lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen loukanneen yhdenvertaisen kohtelun periaatetta ja rikkoneen henkilöstösääntöjen 5 artiklan 3 kohtaa.

29. On todettava, että niillä viidellä valituskirjelmän sivulla, jotka koskevat toista valitusperustetta, valittaja on yksinomaan *toistanut sanasta sanaan* ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämänsä väitteet. [33]

Edellä tämän ratkaisuehdotuksen 25 kohdassa esitetyistä syistä ehdotan, että

32 — Valituksenalaisen määräyksen 39—45 kohta.

33 — Kun tutkitaan asianomaisia kirjelmiä, voidaan todeta seuraavien kohtien vastaavan täysin toisiaan:
- valituskirjelmän 32—34 kohta ja valittajan asiassa T-160/97 esitettyyn oikeudenkäyntiväitteeseen esittämien huomautusten 18—20 kohta (ensimmäinen alakohta)
- valituskirjelmän 36 kohta ja em. huomautusten 21 kohta
- valituskirjelmän 36 (toinen alakohta)—42 kohta ja em. huomautusten 22—25 kohta
- valituskirjelmän 43 kohta ja em. huomautusten 26 kohta (toinen alakohta)
- valituskirjelmän 45 kohta ja em. huomautusten 27 kohta sekä
- valituskirjelmän 47—52 kohta ja em. huomautusten 28 kohta.

yhteisöjen tuomioistuin jättäisi tämän toisen valitusperusteen tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Kolmas valitusperuste, jonka mukaan huolenpitoperiaatetta on loukattu

30. Kolmannessa valitusperusteessaan valittaja väittää valituksenalaisen määräyksen perustelujen olevan ristiriitaisia.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näet todennut valituksenalaisen määräyksen 39 kohdassa, että "7.2.1986 tehty päätös —— ei voi luonteeltaan eikä oikeudelliselta ulottuvuudeltaan olla tällainen uusi seikka [koska] kyseisellä päätöksellä ei pyritä kyseenalaistamaan ennen sen voimaantuloa lopullisiksi tulleita hallintopäätöksiä eikä sillä myöskään ole tällaisia vaikutuksia". Valittaja täsmentää, että "lopullisiksi tulleilla päätöksillä" on ymmärrettävä tarkoitettavan sellaisia palkkaluokan määrittelyä koskevia päätöksiä, joita ei ole riitautettu henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisessa kolmen kuukauden määräajassa.

Sitä vastoin valituksenalaisen määräyksen 40 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, että "7.2.1996 tehdyn päätöksen oikeusvaikutusten alkamispäivän vahvistaminen päivämääräksi 5.10.1995 (asiassa Alexopoulou vastaan komissio annetun tuomion julistamispäivä) merkitsee sitä, että sitä sovelletaan vain 5.10.1995 ja sen jälkeen palvelukseen otettuihin virkamiehiin". Valittaja huomauttaa, että silloin, kun 7.2.1996 tehty päätös hyväksyttiin, myös 5.10.1995 palvelukseen otettujen virkamiesten palkkaluokan määrittelyä koskeneet päätökset olivat tulleet lopullisiksi, koska näiden päivämäärien välinen ajanjakso ylitti kolme kuukautta.

Valittaja katsoo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen näin ollen

a) evänneen häneltä — jättämällä hänen kanteensa tutkimatta — mahdollisuuden riitauttaa palkkaluokkansa määrittelyä koskeneen päätöksen sillä perusteella, että kyseisestä päätöksestä oli tullut lopullinen, mutta

b) hyväksyneen — toteamalla, että 7.2.1996 tehtyä päätöstä sovellettiin 5.10.1995 ja sen jälkeen palvelukseen otettuihin virkamiehiin — sen, että nämä voisivat riitauttaa palkkaluokkansa määrittelyä koskeneen päätöksen, vaikka myös näistä päätöksistä oli tullut lopullisia.

31. On muistettava, että valittaja ei ole ensimmäisen valitusperusteen yhteydessä esittänyt yhtään sellaista seikkaa, jonka perusteella voitaisiin päätellä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen katsoessaan, että hän pyrki palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskevalla päätöksellään kyseenalaistamaan alun perin tehdyn määrittelyn edellytykset. Myöskään toisen valitus-

perusteensa tueksi valittaja ei ole esittänyt yhtään sellaista seikkaa, joka voisi kumota ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätelmän, jonka mukaan 7.2.1996 tehty päätös ei ollut sellainen olennainen uusi seikka, jonka vuoksi henkilöstösääntöjen mukaisten valituksen tekemistä ja kanteen nostamista koskevien määräaikojen olisi pitänyt alkaa uudelleen. Esitykseni tässä vaiheessa minun on siis pääteltävä, että ei ole olemassa uutta seikkaa, jonka vuoksi valittajalla olisi oikeus riitauttaa hänen palkkaluokkansa määrittelystä alun perin eli 18.1.1995 tehty nimittävän viranomaisen päätös.

Yhteisöjen tuomioistuin on äskettäin todennut seuraavaa:

"Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan *ainoastaan olennaiset uudet tosiseikat* voivat olla hyväksyttävä peruste päätöksen uudelleentarkastelua koskevan vaatimuksen esittämiselle henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklassa säädettyjen määräaikojen päättymisen jälkeen." [34]

Vaikka siis oletettaisiinkin ensimmäisen oikeusasteen menetelleen ristiriitaisesti todetessaan, että 7.2.1996 tehtyä päätöstä voitiin soveltaa 5.10.1995 ja sen jälkeen palvelukseen otettuihin virkamiehiin, valituksenalaisen määräyksen kumoaminen tältä osin ei merkitsisi sitä, että valittajalla olisi oikeus esittää palkkaluokan uudelleenmäärittelyä koskeva vaatimuksensa. Koska valittaja ei esitä näyttöä oikeudellisesta virheestä, joka koskisi sitä ainoaa seikkaa, jonka perusteella hänellä olisi henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisen määräajan päätyttyä oikeus esittää vaatimus palkkaluokkansa lopullista määrittelyä koskevan päätöksen uudelleentutkimisesta, hän ei voi menestyksellisesti vaatia valituksenalaisen määräyksen kumoamista nyt käsiteltävällä valitusperusteella riitautetun seikan osalta.

32. Näin ollen katson, että kolmas valitusperuste on tehoton. Ehdotan siis, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää sen. [35]

Oikeudenkäyntikulut

33. Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan ja 118 artiklan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Työjärjestyksen 70 artiklan nojalla yhteisöjen ja niiden henkilöstön välisissä riita-asioissa toimielinten on vastattava omista kustannuksistaan. Työjärjestyksen 122 artiklan toisen kohdan mukaan 70 artiklaa ei kuitenkaan sovelleta toimielimen virkamiehen tai muuhun henkilöstöön kuuluvan omaa toimielintään vastaan tekemiin valituksiin. Koska valittaja on hävinnyt asian, hänet on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut komission tätä koskevien vaatimusten mukaisesti.

34 — Em. asia Progoulis v. komissio, määräys 18.11.1999 (36 kohta, kursivointi tässä).

35 — Ks. esim. asia C-35/92 P, parlamentti v. Frederiksen, tuomio 18.3.1993 (Kok. 1993, s. I-991, 31 kohta).

Ratkaisuehdotus

34. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin

1) hylkää valituksen ja

2) velvoittaa valittajan korvaamaan tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.